

З сказаного можна дійти до висновку, що дитина повинна стати гідним громадянином своєї країни, здатним в подальшому розбудовувати громадянське суспільство, а міжнародні стандарти є тим фундаментом, на основі якого вироблені основні засади розвитку такої особистості.

УКРАЇНА В МІЖНАРОДНІЙ СИСТЕМІ ЗАХИСТУ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Глазуненко Злата,

студентка 2 курсу, групи 20 - Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Стець О. М., д.ю.н.,

завідувач кафедри конституційного, міжнародного
та приватного права, доцент

У сучасному світі одним із найважливіших факторів розвитку суспільства є зростання значущості системи захисту прав та свобод людини, і ніхто не може заперечувати їх важливість та актуальність як в нашій країні, так і за кордоном. У цій сфері, через велику кількість ратифікованих більшістю країн, в тому числі і Україною, міжнародних договорів, наша держава з плином часу сформувала дієвий механізм дотримання міжнародного права у системі захисту прав і свобод людини.

На сьогоднішній день на міжнародному правовому рівні вже діє і функціонує як безліч нормативних документів з захисту прав і свобод людини, серед яких однією з найважливіших для розвитку цієї галузі правового регулювання стала прийнята 10 грудня 1948 року Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй «Загальна декларація прав людини», яка, хоча й мала лише рекомендаційний характер, дала поштовх для подальшої еволюції цієї системи, так і велика кількість органів з захисту прав людини, таких як Європейський Суд з прав людини та Комітет з прав людини, що були створені зацікавленими у здійсненні контролю за дотриманням вимог ратифікованих міжнародних правових документів країнами Європи та країнами-учасницями ООН у 1959 та у 1976 роках відповідно.

У цьому питанні не можна заперечувати точку зору М. Антонович з приводу масштабів впливу міжнародних актів на чинне законодавство. Що, хоча й розвинуті країни та країни, що розвиваються, прагнуть досягти консенсусу в питаннях здійснення міжнародного співробітництва, водночас багато аспектів прав і свобод людини залишаються у межах внутрішніх можливостей держави, а процедури забезпечення досягнення навіть міжнародних стандартів у сфері прав людини майже повністю покладаються на вітчизняне законодавство.

Якщо правова система держави не передбачає дії міжнародних договорів на території держави, то зрозуміло, що суди та інші правоохоронні органи не будуть самі керуватися міжнародними стандартами прав людини при вирішенні тих чи інших справ. Положення договорів про права людини можуть бути оголошені навіть такими, що не підлягають виконанню.

Як зазначає Г. Шмельова, основними гарантами прав людини є національне законодавство і сама держава, на території якої проживає дана особа.

Згідно чинному законодавству, як суб'єкт міжнародної системи загальних міжнародних відносин і захисту прав людини, Україна повинна керуватися нормами та принципами міжнародного права, викладених у Статуті ООН, Міжнародному біллі прав людини, Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, Гельсінському Заключному акті, Паризькій хартії для нової Європи та інших документах ООН, ОБСЄ та Ради Європи.

Україна, як учасниця, та навіть одна з засновниць, Організації Об'єднаних Націй з 24 жовтня 1945 року, згідно преамбули уставу в своїй діяльності дала обіцянку «знову утвердити віру в основні права людини, гідність та цінність людської особистості, в рівноправність чоловіків і жінок і на рівність прав великих і малих націй».

Як стверджує Антонович М., кінцевою метою входження України до міжнародної системи прав людини є побудова демократичної нації, де панує верховенство права в реальному світі, а не на словах. Підкріплювати це має відповідна внутрішня та зовнішня політика держави щодо прав людини, система законодавчих актів, фактичний механізм гарантування передбачених ними норм.

Проте, незважаючи на те, що Україна є частиною європейської системи захисту прав людини, права людини ще не стали важливим чинником внутрішньої та зовнішньої політики України. Принципи національної політики України в галузі прав людини 1999 року проголошують, що Україна прагне забезпечити права і свободи людини, але її гарантії ще не визначили змісту та напряду національної діяльності. Забезпечення прав людини та основних свобод має бути першочерговим завданням для держави, органів державної влади та місцевого самоврядування, але конкретних рішень ще не прийнято.